

Hogyan lett a gabonából kenyér

„Amikor a fű olyan szép kalászeket kapott, hálából minden magból egy szárat növesztett felfelé, amelyik úgy nézett ki, mint egy kis hosszú napocska. A magok növekedtek, és nehezebbekké váltak. Ekkor a kalászek a földre hajoltak, és azt mondták: „Kedves Föld, az égből kaptuk a fényt és belőled az anyagot. Szárainkat hálából az ég felé küldtük, magjaink most feléd hajolnak.” „Ti most örültök teli kalászeitoknak, de sokat kell majd még szenvednetek.” - mondta a Föld. „De ne csüggedjetek, végül fehérek lesztek, mint az égi fény, és új testet kaptok, amely barna és kerek lesz, mint egy kis Föld.” A kalászek figyelmesen hallgatták a Föld szavait.

Ekkor jött a paraszt, és levágta a szárazakat. Cséphadarójával olyan erősen rájuk ütött, hogy a magok kiugrottak a hüvelyükből. „Ez a szenvedés, amiről a Föld beszélt”, - gondolták - „Ennek meg kell történnie, hogy olyan fehérek lehessünk, mint a fény, és olyan kerekké és barnává, mint a Föld.”

Amikor a cséplés megtörtént, a magokat zsákokba helyezték. Itt sötét volt és kevés volt a hely. A paraszt a vállára vette a zsákokat, és bevitte a malomba. Minden lépésnél egymáshoz dörzsölődtek a magok, és kikíváncsoztak a sötét zsákból. „Olyan szűk itt a hely és olyan sötét van itt.” - panaszkodtak.

Ekkor kinyitották a zsákot, a magok kiugrottak, de nem a fényre kerültek, hanem egy sötét tölcserbe. A malomban megőrlték a magokat, és elvesztették alakjukat. De mindig a Föld szavaira gondoltak, és mindezt kibírták. Így liszté alakultak át, amely fehér volt, mint az égi fény.

Ekkor jött a parasztasszony, megfogta a lisztet, vizet, élesztőt és sót kevert hozzá, és a masszából egy kerek cipót formázott, melyet betolt a kályhába. Ott kapott egy szilárd kérget, és úgy nézett ki, mint egy kis Föld, kerek volt és barna. Így beteljesedett a magnak, amit a Föld megjövendölt neki, amikor még a földeken állt.

Miért kell meghalnia a magnak

„Nem minden mag ment keresztül ezen az átalakuláson a magtól a lisztig, és a lisztől a kenyérig. Néhány zsák gabonát a paraszt visszatartott, nem vitte el a malomba.

Amikor elérkezett a tavasz, megfogta a zsákokat, és kiszórta a magokat a szántóföldre. Ott feküdtek a magok a barázdákban egymás mellett. A barna föld betakarta őket, és aludtak. Tavasszal a Nap elküldte sugarait, és hegyes nyilakként átszúrták a keményre fagyott földet, amíg mindegyik el nem talált egy magot. A magok felébredtek, és felugrottak. Lefelé kis gyökerek nyújtóztak, felfelé kis magocskák. A gyökér megkapaszkodott a földbe, a magocskák követték a napsugarat, áttörték a talajt, és felfelé növekedtek, míg igazi szárakká nem lettek.

Minél inkább növekedtek azonban lefelé a gyökerek és felfelé a szárazak, annál inkább csökkenni érezte az erejét a mag a barázdában. Meg kellett halnia, hogy egy kéve új szár nőhessen ki belőle. Ha a magot nem helyezik a földbe és nem hal meg, nem hajthat új szárazakat sok maggal, és ha a magokat nem örölnék meg, nem válhat belőle liszt és kenyér az emberek számára.” Miután Isten Fia mindezeket a történeteket elmesélte tanítványainak a gabonáról, azt mondta: